

„Eljegyeztelek téged”
(kilenc beszéd)

Dr. Kováts J. István

1.

„ E l j e g y e z t e l e k t é g e d m a g a m n a k ö r ö k r e ”

Hóseás 2,18a

Az eljegyzés lélekemelő esemény mindannyiunk életében. Megérzünk ebben valamit a teremtés örök isteni rendjében. A férfi is és a nő is tudatára ébred annak, hogy Mennyei Atyja az ő számára is teremtett valakit. Egyszerre azt kezdi érezni, hogy ő az, akit keresett, és akit most a Mennyei Atyja kegyelméből megtalált. A nagy görög bölcsele, Platón is megsejtett valamit ebből az isteni rendelésből. Azt vallotta, hogy a férfi és a nő földre jövetelük előtt egyek voltak az eszmék világában. Amikor a földön testet öltöttek, átmenetileg szétváltak. Idelenn addig keresték egymást, míg egymásra nem találtak, és boldogan eggyé nem lesznek újból.

Amikor a férfi megtalálja Istentől rendelt párját, előbb megkérdezi őt, majd megkérdi szüleit és a boldogító „igen” után eljegyzik magukat egymásnak. Örömmel adják hírül a világnak, hogy egymáséi kívánnak lenni. Eljegyzésük a házasságkötésben egyfelől mennyei, másfelől földi vonatkozásban törvényes pecsétet nyer. Ezután nem csak lelkileg, de testileg is eggyé lesznek.

Igénk szerint az örökkévaló Isten is így jegyzi el magának újból a közben bálványimádóvá lett Izraelt, miután bálványától, Baáltól visszatért hozzá. Azt mondja neki: „Így fogsz engem hívni: én Férjem, és nem hívsz engem többé így: én Baálom” (Hós 2,15). Az újból való eljegyzést követő időre csodálatos jövőt ígér Izraelnek.

Nem csak választott népével, de más nemzetekkel is így tesz Isten. A történelem folyamán fölemel egyes nemzeteket: erővel, hatalommal ruházta fel őket, hogy a többi nemzetek élén járjanak. Mikor azonban isteni megbízatásukról megfélemedeznek, ezeket is kiejti kegyelméből, és más nemzeteket emel föl helyettük.

Lássuk testvéreim, hogy az Örökkévaló Isten mindannyiunkat el akar önmagának jegyezni, s rajtunk áll, akarunk-e jegyesei lenni. Lássuk, hogy mi ennek a feltétele, azután mik ennek az áldásai!

Annak, hogy Isten jegyesei lehessünk, és azok is maradhassunk, az az elengedhetetlen föltétele, hogy mi se hajoljunk meg idegen istenek előtt, mi se imádjunk idegen isteneket, hanem egyes egyedül az egy igaz Istent. Isten a Tízparancsolatban azt mondja magáról: „Én az Úr, a te

Istened, féltőn szerető Isten vagyok” (2Móz 20,5a). Mennyei Atyánk nem tűri, hogy idegen isteneink legyenek Ő előtt. Joggal várja el tőlünk, hogy egyedül Őt imádjuk, Aki teremtett, fenntart és igazgat mindeneket.

Mi mégis hányszor imádunk idegen isteneket, hány bálványunk van nekünk is! Sokszor hallottuk már, de mégsem hallottuk elég sokszor, hogy bálványunk a vagyunk, képességeink, hivatásunk, erőnk, talán a szépségünk, a jóságunk, az élettársunk, a gyermekeink. Vagy talán valamelyik gyermekünk, - azt bálványozzuk, szinte imádjuk. Néha több a szemünkben, mint maga az Örökkévaló Isten. Néha mintha még az élettelen sírja is több lenne számunkra! Mennyei Atyánk nem tűri ezt és – mint ma is látjuk - sorjában ledönti az emberek bálványait, hogy visszatérjenek hozzá, a bűnbánó Izraelhez hasonlóan, és egyedül Őt imádják. Isten azt akarja, és várja tőlünk, hogy a minket hozzá fűző kapcsok erősek legyenek újból. Mint az efézusi levélben üzeni nekünk azt kívánja tőlünk, hogy „erősödjünk meg a belső emberben”: Krisztus lakozzék hit által a szívünkben. Gyökerezzünk meg a szeretetben, érezzük át, Isten jó-voltát, ismerjük meg Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét és így „beteljesedjünk Isten egész szeretetével” (Ef 3,16-19). Ha végbemegy bennünk ez a nagy változás, mi sem ismerünk már idegen isteneket, nekünk sem lesznek többé bálványaink és Isten igazi jegyesei leszünk.

Mint jegyeseinek, Mennyei Atyánk nekünk is csodálatos és drága dolgokat ígér. Már Ésaías útján dicsőséges állapotot ígér a kiállott földi szenvedések után. Azt ígéri, hogy vele együtt örvend a külső természet: örül és vidul a pusztaság is. A vakok szemei megnyílnak, a siketek fülei megnyitvatnak, ugrándoz a sánta, ujjong a néma nyelve, tóvá lesz a délibáb (Ézs 35,1-10).

Míg az Örökkévaló Isten az Ótestamentum népének inkább földi boldogságot ígér, az Újtestamentum jegyességét tisztán megőrző népnek a Jelenések könyvében már mennyei boldogságot ígér. Boldognak és szentnek mondja azokat, akiknek részük van a Krisztusban való föltámadásban, mert ezeken nincs hatalma a második halálnak (Jel 20,6). Boldognak mondja nemcsak azokat, akik megtartják parancsolatait, mert ezeknek joguk van az élet fájához és a kapun keresztül bemehetnek a mennyei Jeruzsálembe, hol nem lesz éjszaka (Jel 25,5). Boldognak mondja azokat a halottakat is, akik az Úrban halnak meg (Jel 14,13). Szépen foglalja össze mindezeket az ígéreteket az ige: „Aki győz, örökségül nyer mindent” (Jel 21,7). Mindent Testvér: az Örökkévalóságot, a mennyei Jeruzsálemben való örök lakozást, az Istent színről-színre látás kibeszélhetetlen örömét.

Akarsz-e Testvér ennek a túlradó, mindennél szentebb és diadalmasabb öröme, az Isten jegyesei mennyei boldogságának részese lenni? Megéri, hogy hű légy és hű maradj mindhalálig a Mennyei Atyánkhoz. Szívedet ne csak ne add másnak, de meg se oszd mással: legyen egyedül a Teremtődé, Atyádé és Megváltódé, Krisztusodé, ki drága véren váltott meg és vett meg téged is magának. Ne feledd Testvér, Ő mindenkit gazdagon megjutalmaz ezért. Ő gazdag Isten.

Ez, a téged is jegyeseül váró igaz Isten szólni kíván hozzád most is napról napra igéjén keresztül. Ne sajnáld az időt, esetleg a fáradtságot. Az ige ismételten és nyomatékosan figyelmeztet mindnyájunkat: „Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszak” (Ef 5,16). Gondolj Testvér a kis Jones Máriára, kinek Isten igéje utáni csodálatos vágyakozása hívta életre az azóta Isten igéjét csaknem az egész világgal megismertető Brit és Külföldi Biblia Társulatot, annak nyomán a többi testvértársulatot. Mennyi ideig gyűjtögette pénzét, hogy azon Bibliát vehessen. Mekkora utat tett meg gyalog a legközelebbi városig, hogy megvehesse ott a Bibliát. Milyen mélységes szomorúság töltötte el egész lényét, mikor megtudta, hogy nem kaphat már ott sem Bibliát, mert kifogyott...

Mennyivel könnyebb neked. Se messzire nem kell menned, se hosszú ideig nem kell takarékoskodnod, csakhogy hozzájuthass Isten igéjéhez. Csak eljössz ide. Kitárod itt szíved bemohosodott ajtaját, - a többit elvégzi benned Isten igéje. Csak gondokkal, kétségekkel, bűnökkel, gyötrő kérdésekkel agyonterhelt szívedet kell odaadnod az itt láthatatlanul jelenlévő és a te lelkedbe is belenéző Úr Jézus Krisztusnak, és megkönnyebbülten, meggazdagodottan adja vissza neked.

Isten hív, Isten, a te Urad, Királyod, Megváltód téged is el akar jegyezni magának, téged is boldoggá akar tenni. Isten vár téged is. Ő szerezte ezt az alkalmat a te számodra is. Ne várjon hiába...

Ámen

2.

„ E l p á r t o l á s u n k I s t e n t ő l ”

Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!

Ézs 1,3

Ésaiás, az Ótestamentum evangéliumi lelkületű prófétája szemére veti népének, hogy elfordult Teremtő Istenétől: elfeledkezett róla és parancsolatairól. Méltán ütközik meg azon, hogy az ökör is ismeri az ő gazdáját, a szamár is az ő urának jászlát, de az ő népe nem ismeri Mennyei Gazdáját, nem figyel arra és annak parancsaira. Az ökör hűségesen lépdél előtte menő gazdája nyomában, a szamár is tudja, hol van gazdája jászla, és hazatérőben egyenesen odamegy, - csak a sokkal nagyobb értelemmel megáldott ember nem akarja ismerni Teremtő Urát, nem akar figyelni annak szavára.

Vannak egyes korok, mikor az emberiség nem akarja megismerni igazi urát. Ilyen a mi korunk is. Fájdalom, népünk számottevő része mintha nem is akarná megismerni Mennyei Atyánkat, nem akarna hallgatni szavára. Hány ember van nálunk is úgy az Örökkévaló Istennel, mint az afrikai néger a maga dugóhúzóból vagy más közönséges tárgyból csinált istenével. Csak addig imádja, míg úgy érzi, hogy megsegíti, de ha elmarad a várva várt segítsége, összetöri, és más istent keres magának.

Szinte az egész világon elhatalmasodott az un. „világias érzület”. Ez sokak szemét megvakítja, hogy ne lássák meg Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát. Beigazolódik napjaikban is, hogy az evangélium leplezett azok számára, akik elvesznek (2Kor 4,3-4).

A mi népünk sem ismeri – fájdalom – az Urat. Nem tudja, milyen örökkévaló szeretettel szereti őt Isten. Nem tudta, milyen drága áron vette meg és akarja eljegyezni magának: odaadta érte legdrágább kincsét, Egyszülött Fiát, csak hogy megmentse az örök haláltól. Nem tudja, hogy keresi őt, mikor elrejtőzik, vagy elszökik előle. Lemegy utána a mélységekbe, mint a jó pásztor az elveszett századik juh után. Nem tudja, hogy hívogatja őt egyfelől örömmel, másfelől reá bocsátott szenvedésekkel, próbákkal. Hol csöndesen, szelíd szóval hívja, hol kemény szóval figyelmezteti, hol erős kézzel ragadja meg. Az ellene lázadókat többször össze is töri, viszont

az idegen isteneknek térdet nem hajtókat száz halál közepette is megőrzi. Csodálatos kegyelemmel bocsátja meg minden bűnünket, ha meghalljuk hívó szavát és elindulunk felé: Egyszülött Fia kezébe tesszük kezünket és elindulunk vele.

Népünk nem figyel Urunk halk szavára. Nem figyel szavára sem otthonában, sem munkahelyén. Sem otthon „nincs ideje” tudakozni az Úrnak egyenesen őhozzá szóló aznapi üzenetét, sem templomba nem akar járni. Hol van népünk templomszeretet tekintetében őseinktől, kik sokszor többnapig járóföldre is elmentek az éj leple alatt, csak hogy Isten igéjét hallgassák. Halálos veszedelemnek: elfogatásnak, elhurcoltatásnak tették ki magukat. Mikor válságos idők szakadnak ránk, egy ideig még csak eljárnak az emberek a templomba, de ha a tetszésük szerinti változás nem következik be gyorsan, hadat üzennek Istennek: sztrájkolnak a templomba járás, az Úrvacsorával élés terén is. Elfelejtik, hogy miként mi szükségét érezzük többször gyermekünk fenyítésének, Mennyei Atyánk is így fenyít minket (5Móz 8,5 és Zsid 12,6).

Sok ember van nálunk is így Istenével: csak arra akarja tartogatni magának, hogy vigyázzon vagyonára, örködjék afőlött, hogy valaki el ne vegye tőle, és ha elvette, szerezze vissza. Ismertem ilyen lelkeket. Az egyiket évekig figyelhettem. Eljárt szorgalmasan templomba is. De amikor úgy kezdte érezni, hogy Isten nem akarja visszaszerezni neki elég tekintélyes vagyonát, harcra kelt Istenével. Dacolni kezdett vele. Nehéz betegségben visszautasította kegyelmi ajándékát, sőt az őt felkereső szolgáját is. Elfeledte, hogy mindenkivel szembe lehet szállni, csak Istennel nem: Ő menthetetlenül összetöri azt, aki szembe mer vele szállni. Ezt a gazdagból lett szegényt is összetörte...

Így van a krisztuskorabeli zsidóság is Istennel. Csak olyan istent akar, aki hatalmassá, gazdaggá teszi őt. Olyan királyt vár, aki felszabadítja őt a rómaiak igája alól. A „názáreti szegény ácsmester fia” nem kell neki, hiába láthatja csodáit, hiába hallhatja a régi világ romjain új világot teremtő szavait. Ezért kellett a zsidó népnek szétszóródnia az egész világon, és ezért nem tudott a jeruzsálemi templom sem felépülni mindmáig...

Illés a Hóreb hegyén előbb a szélben, majd a tűzben várja Isten szavát, de az nem így jön, hanem halk szóval. Isten mihozzánk is előbb halk hangon szól. Ha a halk szót nem halljuk, vagy nem akarjuk hallani, mihozzánk is erős szélben, sőt tűzben szól Mennyei Atyánk. Ezt már – ha akarja az ember, ha nem – már meg kell hallania. Fájdalom, a legtöbb ember csak az orkánban, a pusztító tűzvészben hallja meg Isten szavát. A legfájdalmasabb az, hogy akkor sem követi.

Mindig talál valami ürügyet vagy mentséget a nem követésre. Ezért van a világon annyi könny, annyi szenvedés, annyi összetört élet.

A legtöbb ember nem tudja, hogy Isten a viharban, a szenvedések közepette válogatja ki azokat is, akiket el akar veszíteni, de azokat is, akiket meg akar tartani. Akiknek engedi, hogy megkeményítsék szívüket, azok elvesznek – sokszor a legborzasztóbb módon. Akiknek meglágyítja a szívét, azok hozzá térnek és megtartatnak. Izraelben is kiválasztott hétezer embert „szent magul”: azok meg is hallották szavát.

Mi miért nem halljuk Isten szavát? A legtöbben azért, mert folyton zajonganak, méltatlankodnak, panaszkodnak, zúgolódnak. Olyan ez, mintha valaki folyton csak beszélni akarna a telefonba, de sosem várna választ. Mi is csak beszélünk folyton, panaszkodunk, méltatlankodunk, zúgolódnak; Isten hiába akar szólni hozzánk, nem hallgatunk rá. Bárcsak megtanulnánk csendben lenni! Éppen az a legtöbb embernek a baja, hogy nem tud elcsendesedni. Bárcsak megtanulnánk figyelni Mennyei Atyánk halk szavára! Hány ember forgatja mostanában idegesen a rádiót: szeretne többet, jobbat, valami biztató hírt hallani... Mennyivel hálásabb dolog lenne, ha a mennyei rádió csodás szavára hallgatnának most az emberek. A múltkoriban hallgattuk rádión a salzburgi zenei ünnepek egyik hangversenyét. Valóban meghatóan szépek voltak Mendelssohn és Beethoven alkotásainak csodálatos hangjai. A mennyei szólamok ezeknél is szebbek: elbűvölően szépek...

Ezen a héten mindennap az igén keresztül szólni akar hozzánk Mennyei Atyánk és Egyszülött Fia, az Úr Jézus Krisztus. Mindannyiunk számára lesz üzenet: öregeknek, fiataloknak, férfiaknak, nőknek. Lesz üzenet nemcsak a jelenlevőkhöz, de a távollevőkhöz is. Halld meg Testvér, milyen üzenet lesz a számodra! Bizonyára téged is hív az Úr, el akar téged is jegyezni magának örökre... Ne sajnáld az időt: hidd el, megéri. Nagyon drágán kell megfizetned, ha a halk isteni szót nem akarod meghallgatni... Ha oktanulul hátat fordítasz néki, Ő is hátat fordít neked: össze is törhet, meg is semmisíthet. Istennel nem tanácsos haragot tartani. Csak mi fizethetünk rá nagyon...

Ne csak magunk jöjjünk: érezzünk felelősséget családtagjainkért, atyámfiaiért, barátainkért, szomszédainkért. Imádkozzunk, hogy ne csak mi, de mások is meghallják a hívó szót, és elinduljanak Krisztus keresztyé felé. Az Ő végtelen szeretete beszél arról hozzánk: „Nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat...” (Jer 33,3). Vagy áldások, vagy átkok vagyunk legtöbben embertársaink számára. Isten azt akarja, hogy áldások legyünk.

Testvéreim, Isten életet és halált állít mi elénk is: válasszuk az életet. Az élethez nem vezet más út, mint az Ő megfellebbezhetetlen szavára való figyelmes hallgatás. Te is válaszd ezt Testvér, hisz velünk együtt te is élni akarsz, te is békességben és boldogan akarsz élni... Te is áldás kívánsz lenni.

Ámen

3.

„ V á l a s s z u k a z é l e t e t ”

Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.

5Móz 30,19

„... az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd az életet...” Ennek a kijelentésnek ünnepélyes, szinte esküszzerű formát ad az Isten, hogy még inkább fölfigyeljen rá népe. Azzal kezdi: „Bizonyságul hívom ma ellenetek a mennyet és a földet”, tehát az egész teremtett világot. Így kezdi a másik kijelentést is, hogy a választott nép szét fog szórani az ígéret földjéről, a Jordán mellől és „pusztára kipusztul” onnan.

Igénk ünnepélyes kijelentése nemcsak a választott néphez, hanem Isten minden gyermekéhez szól. Mi élünk is életet és halált, áldást és átkot tesz Isten, és személy szerint arra biztat mindannyiunkat, hogy válasszuk az életet. Erről elmélkedjünk ma.

Hogyan adja Isten előnkbe az életet, az áldást? Megmondja előzőleg a 16. versben: „Azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy járd az Ő útjain és tartsd meg parancsolatait, rendeléseit, végzéseit...” (5Móz 30,16a).

Három dolgot kell cselekednünk, hogy mi is éljünk: Először szeretnünk kell az Urat, a mi Istenünket. Az a kérdés testvéreim: szeretjük-e? Másodszor: az Ő útjain kell járnunk. Az a kérdés, valóban az Ő útjain, a keskeny úton járunk-e, vagy letértünk mi is a jóval kényelmesebb széles útra? Harmadszor: meg kell tartanunk az Ő parancsolatait, rendeléseit, végzéseit. Sok kötelezettség teljesítését várja tőlünk Mennyei Atyánk mind parancsolataival, mind rendeléseivel, mind tilalmaival, mind végzéseivel kapcsolatban. Nekünk is meg kell kérdeznünk: megtartjuk-e mindezeket? Ha megtartjuk, élünk. Ha alázatosan önmagunkba tekintünk, meg kell vallanunk: ki az, aki mindezt elmeri mondani magáról?

Hogyan adja Isten előnkbe a halált, az átkot? Ezt is megmondja világosan a 17. versben: „Ha elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz, és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálatsz...” (5Móz 30,17).

Itt is három dolgot mond Isten. Először: „elfordul a te szíved Istentől”. Hány szív fordul el tőle. Valamikor felé fordult, felé ment, de fokról-fokra visszafordult, és elfordult tőle, egyre jobban eltávozik tőle, hátat fordít neki. Te, Testvér merre jársz? Felé mégy-e, avagy te is hátat fordítottál neki? Másodszor: „nem hallgatsz meg, sőt elhagysz”. Hány szív teszi ezt. Hány szív zárul be szent üzenetei számára. Hány szív másokra hallgat, nem Istenre... Te, Testvér hallgatsz rá? Tudakozod akaratát? – Harmadszor: „idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz” Hányan imádnak idegen isteneket! Milyen könnyen állapítjuk meg erről is, arról is, hogy idegen isteneket imád. Ha alázatosan magunkba tekintünk, önmagunkkal kapcsolatban is észre kell ezt vennünk. Te, Testvér nem imádsz-e az egy igaz Istenen kívül senki mást?

Testvér, ha akár elfordulsz az élő Istentől, akár nem hallgatod meg, akár idegen isteneket imádsz és szolgálsz, te reád is csak átok és halál várhat...

Isten azt akarja, hogy az életet és az áldást válasszuk, nem pedig az átkot, a halált. Erről beszél a következő igeversben is: „Én adok ma elötökbe áldást és átkot...” (5Móz 11,26). Erre biztat minket Isten prófétáinak egész sora által. Hogy csak egyet említsünk: Jóel is erre biztat minket: „Még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas Ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű és bánkódik a gonosz miatt (Jóel 2,12-13). Keresztelő János is azzal kezdi prédikációit a Jordán mellett: „Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3,1-2).

Isten utoljára Egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust küldi el és engedi Őt meghalni a Golgotha keresztjének kínjai közt. Krisztus mindnyájunkat hív, mint megfáradtakat, megterhelteket, és meg akar minket nyugosztani (Mt 11,28). Még a keresztjén is hív minket: íme, halálom árán áldást és életet adtam elétek, válasszátok az áldást és az életet!

Mennyei Atyánk hív minket életünk örömei, próbái, kísértései, elesései, szenvedései közepette is. Életünk minden kiemelkedő eseményével hív minket. Csak egyet nem tesz, amit pedig megtehetne: nem kényszerít közülünk senkit. A kényszer, amely olyan nagy szerepet játszik minden időben a világon, az Ő országában egészen ismeretlen. Szabad választást enged nekünk, hogy jegyesei, vagy elítéltjei akarunk-e lenni, az életet vagy a halált akarjuk-e választani?

Érdekes, hogy az emberek legnagyobb része hogyan ragaszkodik életéhez. Az öngyilkosjelöltek közül többen meggondolják magukat az utolsó percben, és az előzőleg még

elvetni kívánt életet választják. Az egyik budapesti úton láttam az egyik este, hogy egy nő nagyon nézeget le a vízbe. Mellette elmenőben csak annyit mondtam: nagyon hideg! Összeborzadt, és elment... Egy másik nőt is láttam ugyanennél a hídnál. A partról már beleugrott ruhástól a vízbe, azután csuromvizesen visszamászott a partra...

Milyen szomorú, hogy mégis annyian választják – többször pillanatnyi gyönyörökért – az örök élet helyett a halált. Pedig milyen csodálatos dolgokat ígér nekünk Isten, ha az életet választjuk: Aki győz, annak megadok mindent, annak Istene leszek... (Jel 21,7). Jézus is milyen szomorúan kénytelen panaszkodni: „Nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen!” (Jn 5,40).

Pedig előttünk áll a „bizonyosságok egész fellege”, akik inkább választották a legborzalmasabb földi halált, csak hogy az örökélet részesei legyenek: „kínpadra vontattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsebb föltámadásban részesüljenek. Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve”... (Zsid 11,35-37). Az ember szinte elborzad, amikor ezeket olvassa, - ők mégis boldogan hozták meg ezt az áldozatot eljegyeztetésükért és az örök életért.

Meghatódott lélekkel olvastam az egyik római katolikus érseknek, Wiseman kardinálisnak több nyelven sok kiadást megért Fabiola, vagy a katakombák egyháza c. regényét. Ez a Néró császár korabeli keresztyénüldözést írja le. Történelmi feljegyzések alapján megrázó színekkel ecseteli, miként döbentette meg a hanyatlani kezdő római világot a halálnak az a megvetése, sőt ennél több is: a Krisztusért és Krisztussal való meghalásnak az a vágyása, ami az akkori római keresztyének körében volt érezhető, és pedig nem csak a legszegényebb rétegek, de még a császár közvetlen környezetében élők soraiban is.

Ezek valóban „meghitt barátságban” voltak Jézussal, aminek áldásairól olyan megragadó szépséggel ír Kempis Tamás: Krisztus követéséről szóló művében (második könyv 8. fejezetében).

Ezek valóban nem voltak a „meghátrálás emberei”, ezért jutott nekik osztályrészül az örökélet minden öröme és boldogsága...

A bizonyságok fellegeit: azok példáját látva, „akikre nem volt méltó a világ” (Zsid 11,38a). Te Testvér, mit választasz: az életet, avagy a halált? Én is kérlek, válaszd az életet. Isten is ezt akarja. A Golgotha keresztnél érted is meghalt Krisztus is erre biztat. A Szentlélek Úristen

is ezt munkálja benned ezen a héten. Engem is ezért küldött ide Krisztus követségében, hogy erre buzdítsalak. Testvér, válaszd az életet, az örökéletet...

Ámen

4.

„ I s t e n ú t j a i k i n y o m o z h a t a t l a n o k ”

Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!

Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa?

Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt?

Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké.

Róm 11,33-36

Isten csodálatos dolgairól beszél a felolvasott ige. Ezek közül megemlíti a gazdagságát, bölcsességét, tudományának mélységét, ítéleteinek kikutathatatlanságát. Legutoljára említi útjainak kinyomozhatatlanságát.

Erről az utolsóról. Isten útjainak kinyomozhatatlanságáról szeretnék ma szólni Isten Szentlelkének segítségével.

Lássuk, hogy Isten útjai nem a mi útjaink. Lássuk, hogy Isten kinyomozhatatlan útjai közé tartozik földi életünk időtartama és irányítása is. Éppen ezért állandóan készen kell lennünk földi utunk végére: Isten előtt való megjelenésünkre.

Isten útjai nem a mi útjaink. A legtöbb ember azt szeretné, ha Isten mindig azt az utat választaná, amit ő kíván, és addig hagyná élni, ameddig ő akar. Hány ember lázadozik amiatt, hogy Isten nem alkalmazkodik az ő vágyaihoz, az ő akaratához, hanem mindig a maga útján halad. Hány ember keményíti meg emiatt manapság is a szívét. Szinte hadat üzen Istennek: nem akar templomba járni, nem akar kegyelme királyi asztalához járulni, sőt egész sereg olyan is van, aki nem akar Istenről hallani sem, mert nem azt cselekszi, amit ő akar.

Isten mit sem törődik ezzel: halad a maga útján. Vagy megértjük ezt és akkor boldogok leszünk, vagy nem. Akkor Isten minket is összetör, elsöpör minket is útja közben. Erről Ésaías is beszél: „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti utaitok az én utaim... Amint

magasabbak az egek a földnél, aképpen magasabbak az én utaim a ti utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál” (Ézs 55,8-9).

Sokszor nem is lenne jó, ha a mi kívánságaink szerint cselekednék Isten. Kegyelme többször utólag fedi fel előttünk, hogy milyen bajt okozott volna számunkra, ha kérésünk szerint cselekedett volna. Hányszor be kell látnunk, milyen áldás volt ránk nézve, hogy nem hallgatta meg ezt, vagy azt a kívánságunkat.

Isten kinyomozhatatlan útjai közé tartozik földi életünk időtartama is: hogy közöttünk kit mikor hív maga elé ítéletre, meddig enged minket a földön élni. Egyikünket még ifjú korában hazahívja, másokat meglett korukban, ismét másokat késő vénségükben. Hányan szeretnének meghalni, de élniük kell. Hányan szeretnének még élni, és el kell menniük. Sokan mit nem adnának néhány napért, sőt néhány óráért is... Egyikünk sem tudja, mikor kell ítéletre állnia, csak azt tudjuk, hogy mindannyiunknak meg kell halnunk, és engedelmesen mennünk kell, mikor Isten könyörtelen követe a halál megjelenik előttünk.

Isten csodálatos bölcsessége nyilatkozik meg ebben is. Milyen rossz lenne, ha tudnánk előre, mikor kell meghalnunk! Bármilyen későn is tudnók is meg ezt, mindig erre gondolnánk, és alig tudnánk valamit csinálni. A Zsoltáros ugyan arra kéri Istent: „Jelentsd meg Uram az én végemet, napjaim végét” (Zsolt 39,5). De a Zsoltáros nem azért kéri ezt, amiért az emberek szokták, hanem azért, mert tudja, milyen múlandó. Ezzel kapcsolatban egyfelől azt kell éreznie, hogy egyedül az Úrban szükséges bíznia (Zsolt 39,8), másfelől azt, hogy csak jövevény itt a földön. (Zsolt 39,13).

Mínthogy mindannyiunknak haza kell mennünk, állandóan készen kell lennünk az Isten előtt számadásra való megjelenésre. Nem viselkedhetünk úgy, mint a gonosz szolga, akiről az utolsó dolgokkal kapcsolatban szól Krisztus. Ura rábízta dolgainak intézését. A szolga azt hiszi, úgysem tér vissza hamarosan az ura. Elkezdi ütlegetni a többi szolgát. Közben váratlanul megjő ura, és kettévágatja. Ezt megelőzően egy másik szolgáról is beszél Krisztus, aki hű és bölcs, aki idejében ad mindeneknek eledelt, Ura jutalmul összes jószágai felett gondviselővé teszi (Mt 24,45-51). Vigyázzunk, nehogy mi is az előbbi szolgálóhoz legyünk hasonlóak!

Testvéreim, nekünk is hittel kell várnunk hazamenetelünk idejét, Urunknak, a Vőlegénynek megjelenését, amint az öt okos szűz tette. Ezek vittek lámpásaikba olajat, nem úgy, mint az öt bolond szűz. Ezek csak akkor kezdtek kapkodni, amikor már jelezték a Vőlegény közeledtét. Mi lesz ezeknek a sorsa? Bezárul előttük az ajtó. Hiába zörgetnek a bezárt ajtón. Azt

feleli neki a Völegény: „Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.” Milyen jó azoknak, akik meggyújthatják lámpásaikat a Völegény megérkezésekor: a Völegénnyel együtt bemennek a menyegzőbe és bezáratik az ajtó (Mt 25,1-13). A mi lámpásaink is legyenek megtöltve olajjal: élő, diadalmas hittel. Csak így juthatunk be mi is a menyegzői házba.

És mi a menyegzői ház? A Jelenések könyve beszél róla. Az „új ég és új föld” világa ez, hol nincs többé tenger, tehát nincs többé nyugtalanság. A szent város ez: a mennyből alászállott új Jeruzsálem. Isten eltöröl itt minden könnyet. Nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom. A királyi székben ülő újjá tesz mindent, és a szomjazónak inni ad az élet vizének forrásából. Az élet vizének ragyogóan tiszta folyóvize Isten és a Bárány királyi székéből jó ki. A királyi székben ülőnek szolgálai szolgálnak. Látják az Ő orcáját és az Ő neve homlokukon lesz. Ott nincs éjszaka, mert Isten világosítja meg őket és országolnak örökkön örökké (Jel 21,1-6 és Jel 22,1-5).

Az én életemben is csodálatosan megmutatja Isten, mennyire kinyomozhatatlanok az Ő útjai. Szüleimmal együtt még hatodfél éves koromban felhoz Budapestre. Itt az egyik iskolából a másikba visz. A polgári iskolából – az Ő meghagyásából – egyik tanárom édesapámmal olyan iskolába küldet, ahonnan majd egyetemre mehetek. Már a reáliskolában felcsillan a lelkemben a vágy, hogy a mérnöki pálya mellett jogot is tanuljak, ezért az érettségi után latin nyelvből is teszek kiegészítő érettségit. Tiroli katonai szolgálatom után a jogra megyek. Jogi tanulmányaim vége felé Isten azt a vágyat ébreszti bennem, hogy bölcsész doktorátust is szerezzek, ezért görög nyelvből is teszek kiegészítő érettségit. Amikor ez is megvan, kiderül, hogy mindkét kiegészítő érettségire azért volt szükségem, hogy Isten csodás útmutatása nyomán a jog elvégzése után a lelkészi pályára menjek. Mikor engedelmeskedem Neki, kivisz Skóciába. Onnan hazatérve egyik helyről a másikra visz. Megmutatja egyházi életünk különböző területeit, míg végül a budapesti teológia professzori székébe ültet. Egész lelkészi nemzedék nevelőjévé tesz. Végigjártja velem az egyházi igazgatásnak csaknem minden területét. Kegyelmeből részben létrehozom, részben ápolgatom a világ evangéliumi keresztyénséghez fűző kapcsolatainkat, amiből annyi erő árad egyházi életünkbe. Nyugdíjbamenetelem után kegyelmeből végigjárhatok egész sereg gyülekezetet, lelkeket hívogatva a mennyei Jeruzsálembe... és annak Istene leszek és az fiam lesz nekem” (Jel 21,7). Mennyei Atyánk azt akarja, hogy te is bejuss, Testvér a mennyei Jeruzsálembe. Ezért rendezi ezt a hetet nemcsak a mi számunkra, de még azok számára is, akik még mindig nincsenek itt. Azt akarja: senki ne mondhassa, énfelém nem hangzott a hívó szó.

Isten hív mindnyájunkat, - akár meghallják ezt egyesek, akár befogják fülüket a hívogató szava elől. Vajha sokan meghallanák... Vajha napról napra újabb lelkek hallanak meg. Vajha egyre többen tapasztalják meg, milyen csodálatosan szent mennyei Atyánk ígérete: „Aki győz, örökségül nyer mindent;

Hallod-e Testvér a halk hívó szót? Addig igyekezz meghallani, míg el nem némul az számodra... Vajha el tudnál csendesedni és meghallanád... Vajha te is Isten fehér ruhás gyermeke, boldog jegyese tudnál lenni, aki lelke mélyéből örvend annak a felséges kiváltságnak, hogy megváltójával beszélhet...

Ámen

5.

„ A z Ú r t e r m é k e t l e n s z ő l ő j e ”

*Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen;
Felásta és megtisztító kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Júda férfiai: ítéljetez köztem és szőlőm között! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék;
És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak!
A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogörzésre, s ím lőn jogorzás; és irgalomra, s ím lőn siralom!*

Ézs 5,1-7

Ésaiás szőlőjéről énekel kedvesének. A szőlő nagyon kövér hegyen van. Fölásatja, megtisztítja, nemes szőlővesszőket plántál abba. Közepére tornyot építtet, földjében sajtót ásat. Mindennek ellenére jó szőlő helyett csak vadszőlő terem.

Bár Jeruzsálem lakosait és Júda férfait ítéletre hívja a szőlő meg önmaga közt, nem várja meg míg döntenek, önmaga hozza meg a döntést. Ki is hirdeti mindjárt: a szőlő kerítését lerontja, hogy legeljék le az állatok, tapodják el a rajta keresztüljáró emberek. A szőlőt nem metszeti, nem kapálja többé, hadd verje föl a tövis, meg a gaz. Azt is megmondja nyíltan, hogy Izrael háza és Júda férfiai az ő szőlője. A jog megörzése helyett jogorzás, irgalom helyett siralom lett benne úrrá.

A Biblia másutt is beszél szőlőről. Jeremiásnál is beszél Isten Izrael házának hálátlanságáról. Isten úgy plántálta azt, mint nemes szőlővesszőt, mégis idegen szőlők fattyúhajtásává lett (Jer 2,21). Krisztus is beszél a gonosz szőlőmunkásokról, kik a szőlő terméséért küldött szolgálkat, sőt utoljára a gazda Fiát is megölik (Mt 21,33-39; Lk 20,9-16). A többi népekkel együtt nekünk is szól ez a kemény ítélet.

Különösen ma érezzük, hogy a terméketlen szőlőről szóló ítélet nemcsak Jeruzsálemnek és Júdának, hanem az egész világnak szól. Elmélkedjünk erről, Testvéreim.

Lássuk, miért szólt Jeruzsálemnek és Júdának! Azután lássuk, miért szól ma az egész világnak!

Miért szólt az ítélet Jeruzsálemnek és Júda férfainak? Isten az ígéret földjén új hazát adott nekik, megsokasította és az ellenséggel szemben megvédelmezte őket. Ők hála helyett elpártoltak az Örökkévaló Istentől, hátat fordítottak neki. Nem hallgattak szavára. „Megkeményítették nyakukat” (Jer 7,26b). Parancsait megszegték, lábbal tiporták. Az egy igaz Isten helyett egyre nagyobb mértékben idegen isteneket kezdtek imádni.

A jog megőrzése és érvényre juttatása helyett – mint igénk mondja – „jogorzást” míveltek. Nemcsak Jeruzsálemből és Júda férfiaiból, de egész Izráelből terméketlen szőlő lett. Ezért szakad rájuk a büntetés: Isten lebontatja kerítéseinket, ledöntheti kőfalaikat és többször rabságra hurcoltatás után szétszórja őket az egész világon. Idegenek foglalják el hazájuk földjét.

Miért szól ma Isten ítélete az egész világnak? Világos az ok. Isten a földet úgy alkotta, hogy azon minden teremtet ember, minden nép megtalálja a maga helyét, a maga munkáját és annak jutalmaként a maga kenyerét; emellett minden nép sokasodhassék, minden nép élvezze szabadságát és békességét. De az emberek nem elégszenek meg a maguk területével, a maguk javaival: vágynak a többiekére. Be akarják fogni azokat a maguk igájába: rabszolgáikká akarják őket tenni.

Isten hiába figyelmezteti igéjével az embereket, nem hallgatnak szavára, bár tudják, hogy mindannyian az Ő gyermekei vagyunk. Isten szava helyett a maguk bűnös gondolatai és önző vágyai után futnak. Ennek ellenére különbnek tartják magukat másoknál és azok fölött uralomra törekszenek.

Az emberek Istentől kapott képességeiket nem egymás boldogítására, hanem egymásnak mindenféle úton-módon való pusztítására és leigázására használják. Egyre jobban tökéletesített fegyvereikkel már nemcsak pusztítják, de valósággal irtják egymást. Már nemcsak a szembenálló ellenséges hadakat, de a frontok mögött békésen élő tömegeket is pusztítják.

Az emberek nem követik Isten parancsolatait. Nem hordozzák egymás terhét (Gal 6,2). Ellenkezőleg: mások nyakába akarják varrni saját terheiket is. Nem akarják elhinni a Biblia nagy igazságát, hogy senki sem lehet boldog mindaddig, míg boldogtalanok körülötte az emberek. Nem hiszik a Bibliának azt a mélységes igazságát, hogy „akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a többiek mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind” (1Kor 12,26).

A föld szinte megérett a pusztulásra: az emberek nem Istent, hanem önmagukat imádják. Többször maguk közül tesznek meg egy hozzájuk hasonló gyarló, bűnös embert istennek, aki talán jobban tud hízelegni nekik, mint mások és azt imádják. Valósággal terméketlen szőlő lett a világ. Ezért szakad az emberiségre annyi szenvedés. Ítéletes időket élünk nagy földrengésekkel, óriási viharokkal, áradásokkal, tűzhányók kitörésével, szigetek elmerülésével, újabbak feltűnésével.

Milyen jó, hogy az Újtestamentum nem áll meg ott, ahol az Ótestamentum, hanem hatalmas lépéssel tovább megy. Krisztus nemcsak a hűtlen szőlőmunkások és a terméketlen fügefá megítéltetéséről beszél, de elmondja a terméketlen fügefáról szóló példázatot is (Lk 13,6-9; Mk 11,13-22). A Gazda, az Örökkévaló Isten ki akarja vágatni a terméketlen fügefát, amelyen hiába keres gyümölcsöt. Ez a terméketlen, tőle elfordult, neki hátat fordító, törvényeit lábbal tipró emberiség. A vincellér: Jézus Krisztus könyörög az emberiség számára kegyelmi időért. Minden emberért könyörög: értem is, érted is. Meg akar minket kapálni, hogy mi is teremjünk gyümölcsöket, nehogy kivágattassunk.

Testvér, akarsz-e te is gyümölcsstermő életet élni? Ha akarsz, hallgasd Isten drága üzeneteit. Minden igehirdetés megtermékenyítés szívünk számára, egy-egy kapavágás mindannyiunk kemény szívében. Krisztus meg akarja puhítani szívünket, belé akarja szórni igéjének áldott magvait, hogy gyümölcsöt teremjünk az örökélet számára. Ki akarja nyitvatni mindegyikünkkel szívünk bemohosodott ajtaját, be akar térni oda, hogy erőt, világosságot, örömet, békességet, életet vigyen be oda. Használj föl minden alkalmat üzenete hallgatására.

Tudakozd naponként Istennek egyenesen hozzád szóló üzeneteit a Szentírásból. Keresd Isten házáat, valahányszor erre alkalom kínálkozik.

Krisztus azt akarja, hogy boldog, békességes, gyümölcsstermő életet éljünk. Ezért halt meg mindannyiunk bűneiért a Golgotha keresztjén. Ha ellenszegülsz, konokul ellenállsz és éled továbbra is a magad terméketlen fügefa és a magad gonosz szőlőmunkás életét, jusson eszedbe, hogy nekünk mindannyiunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt. A Szentlélek is komolyan figyelmezteti erre nemcsak a korinthusbelieket (2Kor 5,10), hanem mindnyájunkat.

A Városligetben, a Közlekedési Múzeum közelében volt egy sír. Egy különc ember temettette el ott magát, jelentős áldozatok árán. Sírjára csak ezt az egy szót íratta: „Fuit”. Ez a latin szó azt jelenti: „Volt”. Úgy látszik, önmaga is úgy érezte, hogy életének nem volt semmi célja, nem volt semmi említésre méltó gyümölcse, élete ebben a szóban foglalható össze: „volt”... Milyen szomorú, mikor valakinek az emlékét nem hirdetik sem hűségesen gyászoló özvegy, sem szülői szeretetét áldva emlegető gyermekek, unokák, sem emlékét kegyelettel őrző, igaz baráti szívek, sem életének maradandó alkotásai. Isten mindegyikünk elé valami célt állított, mikor életre hívott minket. Ennek a célnak hűséges betöltését számonkéri mindannyiunktól. Milyen szomorú, amikor ott áll valaki előtte némán, szinte megsemmisülten, és sem ő, sem senki más nem tud róla többet mondani, csak azt, hogy „volt”... Milyen mélységes fájdalom, hogy sok emberről nem lehet ennél az egy szónál többet mondani.

Testvér, ne feledd, Isten a Fiúra bízta egészen az ítéletet (Jn 5,22). Imádkozz azért, hogy élj a Krisztus által kikönyörgött kegyelmi idővel: fordulj Istenhez, zárd szívedbe Egyszülött Fiát, Ki azért jött a földre az idők teljességében, hogy termővé tegye a mi terméketlen szőlőhöz hasonló életünket, hogy megmentse, ami elveszett, és te is, mint az Ő újból termővé lett szőlője, örökké élhess...

Ámen

6.

„ B i z o d a l m u n k a l a p j a ”

A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?

Róm 8,32

A Zsidókhoz írt levél 10. részének vége figyelmeztet minket szenvedésekkel teli napjainkra. A levél arra hív föl minket, hogy ha sokat vesztettünk is, ne dobjuk el mégsem bizodalmukat, mert annak nagy jutalma van. A levél eme részének vége kijelenti, hogy Isten nem gyönyörködik a meghátrálóban, majd azt mondja, hogy mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerünk (Zsid 10,32-33; 38-39).

Fölolvasott igénk viszont rámutat arra, hogy mi bizodalmunk alapja? Az, hogy az Egyszülött Fiának sem kedvező Isten vele együtt mindennel megajándékoz minket, amire szükségünk van.

Elmélkedjünk arról, hogy Isten mindennel megajándékoz minket, amire szükségünk van. Lássuk, hogy Mennyei Atyánk nem hozhatott nagyobb áldozatot, mint hogy ideadta értünk Egyszülött Fiát. Lássuk, hogy minden más sokkal kisebb ennél. Lássuk, hogy ha mi, gyarló emberek is szívesebben áldozunk a legtöbbnél kevesebbet, hogyne ajándékozna Mennyei Atyánk is Fiánál kevesebbet nekünk? Ezért erősítsük meg meglankadt kezeinket és tántorgó térdeinket egyenesítsük fel.

Mennyei Atyánk nem hozhatott nagyobb áldozatot, minthogy ideadta értünk Egyszülött Fiát. Ha valaki ezt kétségbe merné vonni, kérdezzük meg tőle: ha egyetlen fia volna, mit adna oda inkább, mindenét vagy egyszülött fiát? Aligha lehetünk kétségben afelől, hogy inkább mindenét feláldozná, semhogy egyetlen fiát adja oda. Minden szülői érzésből kivetkőzött embernek kellene lennie annak, aki nem így cselekednék.

Mennyei Atyánk részéről minden más áldozat már jóval kisebb ennél. Ha egészséget, érvényesülést, boldogságot kérünk és kapunk tőle, mindez eltörpül Egyszülött Fiának érettünk való keresztre áldozásához képest. Hát, még ha meggondoljuk, hogyan kellett Őt ideadnia

érettünk. Emberi formát kellett fölvennie, végig kellett szenvednie a kereszthalál kibeszélhetetlen kínjait, szinte egészen magára hagyatva. Minden más áldozat ennél valóban összehasonlíthatatlanul kisebb.

Mi emberek is szívesebben adunk kevesebbet, mint a legtöbbet. Ki az, aki mindenét megosztaná kéregetővel? Ki az, aki legdrágább kincsét adná oda neki? Ki az, aki fölálodná érte megszületett fiát? Egyikünk sem tenné ezt, sokkal kisebb alamizna nyújtásával is megelégszünk.

1944 augusztusában elvesztettük legdrágább fiunkat. Egy légi akna széttépte az utcán. Isten csodálatos erőt adott mind nekem, mind gyermekeinket végtelenül szerető Élettársamnak. Azóta egy csomó újabb csapás nehezedett ránk. Ha nehezek voltak is, azt mondtam: ha már a legnagyobbat el tudtam szenvedni néma ajakkal, könnytelen szemekkel, annál nagyobb nem szakadhat rám, így nem is törhet le. Nem is tudott letörni egy sem. Tudom, hogy amire szükségünk van, a világ legtávolabbi részéből is eljuttatja hozzánk Mennyei Atyánk, Aki az elveszett drága fiunk helyett is adott nekünk a következő esztendőben négy fiú unokát.

Testvér, te mit vagy kit adtál már oda? A vagyonodat, az otthonodat, az állásodat, a gyermekedet, talán a legdrágábbat, talán az egyetlenedet? Ha ezt a legutóbbit tetted, megérted Mennyei Atyánk áldozatának nagyságát... Elhiszed, hogy Aki a Legdrágábbat adta oda érted is, hogyne ajándékozna Ővele együtt mindent nekünk, amire csak szükségünk van? Szemernyi kétség sem élhet lelkedben e felől.

Ezért hozzánk is szól az Írás komoly szava: „A lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyesítsétek föl”, már Ésaías is buzdít minket erre: „Erősítsétek a lankadt kezeket és szilárdítsátok a tántorgó térdeket... hisz az Úr megváltottai megtérnek és ujjongás közt Sionba jönnek...” (Ézs 35,3-10)

A Zsidókhöz írt levél egészen hasonló mond: „lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek föl, és lábaitokkal egyenesen járjatok (Zsid 12,12-13). Az Úr igaz gyermekei nem mentek siránkozva és jajveszékelve a halálba az ő Urukért és Megváltójukért. Talán az őket halálba küldőkért imádkoztak, mint István vértanú. A legtöbb vértanú bátran, boldogan halt meg. Tudták, hogy „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). Az Úr népe ma sem járhat lecsüggesztett kezekkel és rogyadozó, tántorgó térdekkel, bármilyen nehézségek szakadjanak is reájuk. Tudják, hogy „ha meghalunk, az Úrnak halunk meg” (Róm 14,8). Tudják, hogy lecsüggesztett kezeikkel és

rogyadozó térdeikkel csak szégyent hoznának a Mennyei Atyjuk nevére, ezért nekik is csak „egyenesen” szabad járniuk.

Istenhívő gyermekei sohasem csüggedhetnek el, mert tudják, hogy ahol a mi erőnk megszűnik, ott mutatja meg erejét Isten. A német lelki munkák egyik előkelő származású, kimagasló képviselője, Tiele Winckler Éva sem vesztette el soha bizodalmát, bármilyen nehézségek is szakadtak rá. Ha azok meghaladták erejét, mindig ezzel az igével vigasztalta magát: „De Te, Uram!” (Zsolt 59,9; 92,9).

Isten hívő gyermekei nemcsak nem csüggedhetnek el a legnagyobb csapások közepette sem, de meg sem inoghatnak. Úgy kell állniok, mint az amerikai felhőkarcolóknak. Miért állhatnak ezek a néha százemeletesnél is magasabb épületóriások a legnagyobb viharban is megingathatatlanul? Két amerikai utam alkalmával magam is megcsodáltam ezeket. Első utamon fölmentem az akkor legmagasabb, 67 emeletes Woolworth Building tetejére, második utam során pedig az akkor legmagasabb, több mint százemeletes Empire State Building tetejére. Az első lift néhány perc alatt föl vitt minket egyszerre a nyolcvanadik emeletre. A második lift újabb hatemeletnyi utat tett meg velünk, végül a harmadik újabb tizenhat emeletet. Feledhetetlen látvány tárult elénk a 102. emelet magasságában az épületet körülfutó teraszról. Most is előttem áll a kisebb-nagyobb felhőkarcolók tömege, amiket magam körül láttam. Hogyan építik ezeket az épületóriásokat? New York hatalmas sziklatömböt alkotó félszigeten épült. Ebbe a sziklatömbbe több emelet mélységet vájnak le, majd a kivájt sziklába ágyazzák bele mélyen az óriási épületeket tartó összeerősített nagy acéloszlopokat. Ezek nélkül a nagy viharok egymásra döntenék ezeket az épületóriásokat. A mi hitünk is csak akkor megingathatatlan, ha a Golgotha sziklájába van beágyazva, különben életünk viharai nemcsak megingatnák, de föl is borítanak.

Mi sem veszthetjük el bizodalmunkat a legnehezebb időkben sem, bármilyen megpróbáltatások várokoznak is ránk, mint Isten hűséges gyermekeire. Egy pillanatig sem feledhetjük: Aki Egyszülött Fiát adta értünk, vele együtt mindent megad, amire nekünk és reánk bízott szereteteinknek szükségünk van. Nem feledhetjük egy pillanatra sem, hogy aki megtagadja hozzánk küldött Fiát, azt az Egyszülött Fiú is megtagadja Mennyei Atyja előtt. De arról, aki a reá szakadó megpróbáltatások közepette is tud Vele együtt „egyenesen” járni, Ő is bizonyosságot tesz Atyja előtt. Megígérte: „Aki vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én Mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én Mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32-33; Mk 8,38; Lk 9,26; 12,9).

Imádkozzunk Testvér, hogy a mi hitünk is égbenyúló felhőkarcoló erősségű legyen. Imádkozz, Testvér, hogy sohase tagadd meg te se Istenedet, se Megváltódat, hanem mindenkor boldog bizonyágtevő gyermeke légy, hogy amikor megállsz majd az Atya előtt, az Egyszülött Fiú palástjával téged is betakarjon, és rólad is elmondja: „Az enyém...”

Ámen

7.

„ B o l d o g o k a b é k e s s é g r e i g y e k e z ő k ”

Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Mt 5,9

Minél nagyobb veszedelem fenyegeti az emberiség békességét, annál több békességet szerető ember szívében ébred a vágy az igazi békesség után. Ez nem is csoda: nagyon sok embernek eszébe jut a háborúk okozta nyomorúság és tengerek csapás. Érthető, hogy sokan nem kívánják viszontlátni ezeket. Különösen azok nem tudják, akiknek családja nagyon sokat vesztett az elmúlt háborúk során.

Már Krisztus megmondotta, hogy a világ végezetéig lesznek háborúk (Mt 24,6; Mk 13,7). Valóban, igazi békesség csak a paradicsomban volt, ott is csak az első emberpár bukása előtt. A bűn elvette akkor is, azóta is a békességet: csak a mennyben lesz igazi békesség az odajutók számára. A paradicsomban elvesztett békességet Krisztus golgothai keresztye visszaszerezte az emberi lélek számára. Csak abban az esetben nyerhetjük el ezt, ha egyfelől hiszünk a golgothai keresztye megváltó erejében, másfelől, ha tiszta szívből keressük a békét.

A békesség csak a mennyben lesz teljes mértékben az osztályrészünk, mikor fehér ruhában ott állunk majd a Békekesség Fejedelmének, a Báránynak a trónusa körül. A földön lelhető békesség csak előíze ennek a mennyi békekességnek, mint a tavasz jöttét hirdető virágok a tavasznak. A legelső tavaszi virágok a déli lejtőkön, meg lenn a völgyekben, a patakok mentén, a bokrok alján nőnek. A mennyi békekesség virága sem tud viharvert tájakon megszületni.

Erre a lelki békekességre kell igyekeznünk, hogy Mennyi Atyánk boldog gyermekei lehessünk.

Lássuk testvéreim ennek a békekességre igyekezésnek három elengedhetetlen feltételét.

Az első föltétele az, hogy mindenekelőtt magunknak is meg kell találunk ezt a békekességet Istennel. Amíg ez meg nem történik, mi sem nyerhetjük el a békekességet. A békéltetés szent szolgálatát végző apostol arra kéri az embereket: „Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel” (2Kor 5,20). Míg meg nem békülünk Istennel, nem békélhetünk meg teljesen embertársainkkal sem. Hány ember él közöttünk, kik halálos ágyukon sem tudnak megbékélni

többször még a hozzájuk nagyon közelállókka l sem. Néha valami örökösödési kérdésen való összekülönbözés, sőt néha egy gúnyos megjegyzés is képes holtig be nem gyógyuló sebet ütni a magát megrövidítettnek vagy megbántottnak érző szívé n. Ami még fájdalmasabb, a maguk igazán vallásosnak tartó családok körében is előfordul, hogy még a halálos ágyon sem tud egyik a másiknak megbocsátani...

Hányszor előfordul az is, hogy az emberek látszólag megbocsátanak egymásnak, de ez a megbocsátás nem igazi. Nem lehet tartós az, ami nem igazi. De hogy is lehetne tartós, ha az illető Mennyei Atyjával sem békélt meg igazán? Viszont aki igazán megbékélt, az már nem tud továbbra háborúságban maradni embertársaival. Ezért az a kérdés lényeges: megbékéltem-e igazán Istennel? Vele csak úgy lehet megbékélnem, ha bűneimben összetörve odaborulok a Golgotha keresztféjhez, melyen az én bűneimért is meghalt Krisztus. A Golgotha keresztféj Istennek kinyújtott békejobbja felénk.

Isten a vele megbékélt emberektől elvárja, hogy embertársaikkal is békéljenek meg. Aki nem békélt meg embertársával, Istennel sem békélt meg igazán. A szeretet apostola is azt mondja: „Hogyan szeretnök Istent, akit nem látunk, ha gyűlöljük atyánkfiát, akit látunk?” (1Jn 4,20). Testvér mindegy, hogy a másik hogyan viszonyozza békességre való készségünket, az a fő, hogy a mi szívé n igaz békességgel legyen eltelve vele szemben.

Szívből meg kell bocsátanunk az ellenünk vétkezőnek. Krisztus is imádkozik a keresztfán az Őt megfeszítőkért (Lk 23,34). István vértanú is húséges követője ebben, buzgón imádkozik az őt megkövezőkért (ApCsel 7,60).

A békességre igyekvő embernek arra is vigyázni kell, hogy ne rontsa el mások békességét. Az emberek – fájdalom – szeretik mások békességét megrontani. Nemcsak mások vagyonát, gazdagságát, de azok békességét is megirigylik. Hány ember gondolkozik úgy: ha nekem nincs békességem, másnak se legyen! Hány ilyen szomorú lelkületű ember jár-kel körülöttünk...

Sokféleképpen lehet megzavarnunk, vagy egyenesen megrontanunk mások békességét. Hányszor megzavarjuk ezt a velük vagy hozzátartozóikkal kapcsolatos kellemetlen, vagy egyenesen rosszhiszemű hírek terjesztésével. Hányszor zavarják meg mások békességét azzal, hogy egymás ellen uszítják őket. Néha az is elég ehhez, hogy néhány rosszindulatú, valamit sejtető, burkolt célzást tartalmazó szót mondanak velük kapcsolatban. Hány érzékeny ember békességét rontják meg így.

Nemcsak nem szabad megrontanunk mások békességét, de – mint Isten gyermekeinek – egyenesen igyekeznünk kell azt biztosítani. De amíg önmagunk sem jutunk teljes békességre, míg saját környezetünkkel sem tudunk békességben élni, addig nem segíthetünk mások békességét megszerezni. A békességszerzéshez éppen ezért mindenekeelőtt szelídségre van szükségünk.

Az imádság lelkére is szükségünk van. Ez szinte az előzőnél is fontosabb. Az emberek között voltaképpen nem mi, hanem az Úr Jézus Krisztus, a Békesség Királya tud igazi békességet teremteni, ezért Őt kell kérni erre buzgó imádságainkban.

Maga Jézus mondta az utolsó estén: „Az én békességemet adom néktek...” (Jn 14,27). De azt is hozzátette: „nem úgy adom én néktek, mint a világ adja”. A világ is békességet ígér, ámde vagy becsapással vezet minket félre, vagy mámorra, részegítő italra, az embert lealacsonyító érzékiségre csábít minket, hogy ideig-óráig elfeledtesse velünk békétlenségünk igazi okait.

A Krisztus békessége megveti ezt az utat: sem becsapni, sem feledtetni nem akar minket. Azt akarja, hogy világosan lássuk békétlenségünk okait. Nem kívánja tőlünk, hogy feledjük, hanem azt, hogy ennek ellenére szívből megbocsássuk, jóvátegyünk valamit, és így nyerjük el a békességet. Ez az egyetlen igazi útja lelkünk békessége visszaszerzésének.

Az emberi bűnöket és Isten büntető hatalmát a maga mélységében és teljességében meglátó nagy angol drámaíró Shakespeare művészi módon érzékíti meg a bűnöket és azok isteni büntetését – hogy csak néhányat említsünk – Lear királyban, III. Richardban, Hamlet édesanyjában. Hiába érik el vágyaikat, Isten büntetése nem marad el: lelkiismeret furdalásuk megfosztja őket nyugalomuktól, sőt eszüktől is, és még testi haláluk előtt elvesztik lelkük életét...

Nemcsak az emberek lelkében nincs sokszor békesség, de a közösségek világát is békétlenség rongja meg gyakorta. Hányszor nincs békesség a családban, a gyülekezetben, a községben, az országban, sőt az egész világon! A közösségeink életét megrontó és megmérgező békétlenség megszüntetése érdekében minden tőlünk telhető áldozatot meg kell hoznunk. Különösen a hívő lelkekre vár ezen a téren sok feladat.

Isten gyermekeinek öntudatos küzdelmet kell folytatniuk a két legnagyobb közösségromboló bűn: az önzés és a nyelv bűnei ellen. Küzdeniük kell egyfelől ágaskodó ”én”-jüknek minden önző törekvése ellen, másfelől őket is gyakran kísértésbe vivő nyelvük bűnei ellen. Tudniuk kell, hogy a nyelv a legnagyobb gonosz, és ha nem küzdenek annak bűnei ellen, nem lehetnek a sohasem ítélkező és sohasem gúnyolódó Krisztusnak hűséges követői...

Senkit sem tarthat vissza a közösségek békessége megszerzésének fontos munkájától az, hogy a békességet sokan nem Istennek tetsző eszközökkel: hazugsággal, erőszakkal akarják biztosítani. Az a fő, hogy a magunk részéről Istennek tetsző módon küzdjünk a békességért. A mi Istenünk a békesség Istene, ezért az Isten szentlelkétől újjászült embernek is az igazi békesség embereinek kell lenniök, és a Lélek fegyvereivel kell a közösségek békességéért küzdeniök.

Imádkozzunk azért, hogy Isten kegyelméből mindannyian ilyen, az igazi békességért Istennek tetsző módon küzdő emberek lehessünk, hogy ennek jutalmául majdan az örökélet boldog részesei lehessünk...

Ámen

„ A z e r ő n k f ő l ő t t v a l ó ú t e l e d e l e ”

És Akháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel.

És követet küldte Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te cselekedtél azoknak életekkel mind egyig.

A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázzván az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És imé angyal illeté őt, és monda neki: Kelj fel, egyél. És mikor körülnézett, imé fejénél vala egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvék.

És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van.

És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hórebig.

1Kir 19,1-8

Jezabel, Akháb király felesége meg akarja öletni Illést, mert a hamis prófétákat megölte. Illés megijed, és Beersebába megy. Szolgáját otthagya elmegy a pusztába, egynapi járóföldre. Ott leül egy fenyőfa alá. Könyörög Istenhez, hadd haljon meg. Majd lefekszik a fenyőfa alá, és elalszik. Álmában angyal érinti meg, és azt mondja neki: Kelj föl, és egyél! A fejénél talált, szén között sült pogácsát megeszi, és a pohár vízből iszik. Azután megint lefekszik. Az angyal másodszor is kényszeríti enni és inni, azzal az indokolással, hogy „erőd fölött való utad van”. Illés újból eszik és annak az ételnek az erejével negyven nap és negyven éjjel megy, míg Hóreb hegyéhez nem érkezik, ahol találkozik Istennel.

A mai nehéz időkben hány ember keseredik el mindenfelé. Hányan szeretnének inkább meghalni, mint szembeszállni a rájuk várakozó nehézségekkel: az öregséggel, a testi gyöngeséggel, a betegséggel, a nehéz föladatakkal, a szinte földre súlytó gondokkal. De Isten anyyala azt parancsolja nekünk is: Kelj föl, egyél, mert erőd fölött való utad van!

Elmélkedjünk testvéreim az erők fölött való utakra megerősítő egyetlen eledelről. Lássuk az erőd fölött való utat. Lássuk, hogy ezt az utat mindannyiunknak meg kell tennünk: nem szökhünk meg előre. Végül lássuk, hogy erre az útra egyetlen eledel erősíthet csak meg minket.

Erők fölött való út vár mindnyájunkra. Senki sem tudhatja, mi vár ránk. Csak azt tudhatjuk, hogy erők fölött való utat kell még megtennünk. Még Isten hűséges gyermekeire is ez vár. Isten az övéit sem kíméli a megpróbáltatásoktól, de erőt ad nekik ezek elviseléséhez. Valóban, egyikünk sem tudja, mi vár ránk, csak azt az egyet tudjuk, hogy erők fölött való az út. Olyan nehéz, hogy saját erőnkéből nem tudnók megtenni: Isten segítségére van szükségünk, hogy szerencsésen eljussunk a végéig.

Lássuk testvéreim, mi várhat mindegyikönkre? Mi várhat külön-külön a férfiakra, asszonyokra, ifjakra, leányokra? Mi várhat mindnyájunkra? Különféle betegségek, a halál, az eddigieknél is súlyosabb gondok és terhek. Ezek elöl egyikünk sem vonhatja el magát. Mi várhat a férfiakra? Az eddigieket is meghaladó küzdelmek, erejüknek, életüknek elvesztése. Mi várhat az asszonyokra? Otthonuknak, övéiknek: férjüknek, gyermekeinek elvesztése, a magukra maradás. Mi várhat az ifjakra? Életük sok veszedelme, a harctér minden nehézsége, borzalma. Mi várhat a leányokra? A pártában maradás, az, hogy önmaguknak kell kenyerüket megkeresniük. Szinte mindegyikönkre a veszedelmek egész sokasága vár, a koporsók sokasága, a magukra maradás, az elerőtlenedés, az otthon, az élet elvesztése. Valóban, erők fölött való az út: ki bírná saját erejéből megtenni?

Ezt az utat, melyet Isten a mai kor gyermekeire mért, mégis meg kell tennünk mindannyiunknak. Mindegyikünk csak később, talán az örökkévalóságban fogja megtudni, miért szakadt ez vagy az a nehéz próba reánk. Ezt a nehéz utat az Ótestamentum nagy prófétájának, Illésnek is meg kellett tennie. Ő is csak később tudta meg, milyen nagy föladatakra hívta el Isten.

Damaszkuszban Hazáelt Szíria királyává kellett kenne, Jéhut Izrael királyává, Elizeust pedig prófétává és utódjává kellett fölkenne. Bár tudja, hogy mindezeknek milyen súlyos következményei lesznek, mégis megteszi, amit Isten parancsol neki.

Isten ránk is nehéz feladatokat bíz: kire nagyobb, kire kisebb, mert mindegyikünk életével célja van. Azokkal a megpróbáltatásokkal is célja van, amelyek közé állít minket. Ne akarjunk beleszólni Isten terveibe. Még kevésbé akarjunk ellenszegülni azoknak. Ezzel csak elrontanók Istennek velünk kapcsolatos terveit. Nekünk csak egy feladatunk lehet: Illés módjára alázatosan engedelmeskednie parancsainak. A többit hittel Reá kell bízunk.

Honnan vehetünk erőt ehhez a nyilvánvalóan erőnk fölött való úthoz? Mi az egyetlen megerősítő eledelünk erre a nagyon nehéz útra? Hiába próbálnánk előre gondoskodni önmagunkról. Hiába próbálnánk erőt gyűjteni az erőnk fölött való úthoz: minden ilyen fáradozásunk csődöt mondana.

Egyik ifjúkori, tiroli katonai emlékem jut eszembe. Ezredünkkel teljes hadi felszereléssel fön voltunk egy 1300 méteres magasságban fekvő fennsíkon éles töltenyekkel végzett lövőgyakorlaton. Fölmenetelünk után híre jött, hogy néhány nap múlva ellátogat ezredünkhöz új hadtestparancsnokunk, aki arról volt ismert, hogy hivatalos látogatásai során a kaszárnyákban még a mellékhelyiségeket is megvizsgálja. Ezredesünk kiadta a parancsot, hogy a háromnaposra tervezett nehéz gyakorlatot két nap alatt el kell végeznünk, hogy nyerjünk még egy napot kaszárnyáink rendbehozatalára. Eröltetett menetelésben jöttünk le a hegyről. Utunk vége felé elénk jött ezredünk zenekara, hogy zeneszó mellett könnyebben tudjuk megtenni az út végét. Mikor Bozen elővárosába érteztünk és ezredünk megállt, hogy magunkat kissé rendbe szedve vonuljunk be kaszárnyáinkba, a kimerült katonák közül sokan jobbra-balra döltek. Csak nehezen tudtak induláskor újra talpra állni és a hátralevő rövid utat megtenni. Ám még az a nehéz föladat is várt, hogy az éjszaka első felében a napos altiszt feladatát végezzem. Nem mertem leülni: végigsétáltam a fél éjszakát, mert föltétlenül elaludtam volna...

Az erőnket meghaladó úton parancsnokunk az ezred zenekarával próbált meg segítségünkre lenni... Milyen másképpen gondokoskodott a mi jóságos Istenünk arról, hogy legyen a mi erőnk fölött való utunkhoz szükséges lelki eledelünk. Elküldte a földre Egyszülött Fiát. Ennek ártatlan vállaira rakta mindannyiunk bűnét, s Ő meghalt azokért a Golgotha keresztjén. Az Atya az Egyszülött Fiúnak érettünk megtöretett testére és érettünk kiontott vérére emlékeztető szent jegyekben adott lelkünknek csodálatos eledelt az erőnk fölött való útra.

Még csodálatosabb táplálék és ital ez, mint Illés számára volt a szén közt megsült pogácsa és a pohár víz, amelyet Isten angyalának kényszerítő parancsára ismételten magához vett. Milliók és milliók tesznek bizonysgot arról, hogy a Krisztus érettünk megtöretett testére és kiontott vérére emlékeztető szent jegyek még annál is csodálatosabb lelki eledelül szolgálnak számunkra. A megtöretett testre emlékeztető kenyér életet, örök életet adó eledel, a megtisztító vérre emlékeztető bor pedig örök életnek itala. Ha valaki hittel eszik és iszik ezekből, soha többé éhséget és szomjúságot nem érez.

Ezeket a szent jegyeket, ezt az erőnk fölött való úthoz elegendő kenyeret és bort kínálja nekünk Isten holnap, mikor a kegyelem királyi asztala megterül számunkra. Ott fog állni láthatatlanul Krisztus. Ő maga kínálja nekünk azokat: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11,28).

A királyi asztalhoz járulásunknak csak egy föltétele van: az, hogy mindannyiunknak a bűnbánat hófehér menyegzői ruhájában szabad csak odajárulnunk...

Hallod-e a hivatást, Testvér? Élsz-e a találkozás szent alkalmával? Talán most is hátat akarsz fordítani neki? Ha elég bátor vagy, megtetheted: Ő szeretettel hív a találkozásra, de nem erőltet oda sem téged, sem más senkit... Ha meggondolatlanul hátat fordítasz neki, ki tudja, hív-e még egyszer, és akkor ne panaszkodj, ne zúgolódj, hogy nem akar segíteni rajtad...

Testvér, készülj a nagy találkozóra. Jöjj alázatosan. Légy engedelmes, mint Illés volt, ki negyven nap és negyven éjjel ment a kapott eledel erejével a Hóreb hegyéig. Isten téged még messzebbre: egészen az örökkévalóságig akar vezetni a falat kenyér és a korty bor erejével, ha igaz hittel veszed azokat magadhoz. Készülj alázatosan, imádságos és töredelmes lélekkel, hogy igaz hittel jöhess...

Ámen

„ E g y e d ü l t e e l l e n e d v é t k e z t e m ”

*Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára;
Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta,
minekutána Bethsabéval vétkezett.
Könyörülj rajtam én Istenem a te
kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak
sokasága szerint töröld el az én bűneimet!
Egészen moss ki engemet az én álnokságomból,
és az én vétkeimből tisztíts ki engemet;
Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem
szüntelen előttem forog.
Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem
azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz
légy beszédedben, és tiszta ítéletedben.
Ímé én vétékben fogantattam, és bűnben
melengetett engem az anyám.
Ímé te az igazságban gyönyörködöl, a mely a
vesékben van, és bensőmben bölcsességre
tanítasz engem.
Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek;
moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.*

Zsolt 51,1-9

Az egész elmúlt héten itt járt közöttünk láthatatlanul Krisztus. Hívogatta a megfáradtakat és megterhelteket. A kegyelem királyi asztalánál kíván ma találkozni azokkal, akik meghallották a halk hívó szót, s hozzá kívánnak jönni. Csak azok számára lehet igazi áldás ez a találkozás, csak azokat pecsételi el az örök életre, akik a bűnbánat hófehér menyegzői ruhájában járulnak a kegyelem királyi asztalához.

Milyen ez a menyegzői ruha? Milyen az igazi bűnbánat? Erre felel mai igénk, Dávid bűnbánati zsoltárának fölolvastott része, annak is az eleje.

*Jertek testvéreim, elmélkedjünk arról, hogy „egyedül Te ellened vétkeztem” (Zsolt 51,6).
Lássuk, hogy Dávid sem mások ellen, hanem egyedül Isten ellen vétkezett. Lássuk, miért vétkezett
egyedül Isten ellen? Végül lássuk, hogy nem lehet addig igazi a bűnbánatunk, míg be nem látjuk
és töredelmesen be nem valljuk ezt néki.*

Dávid sem vétkezett mások ellen, hanem egyedül Isten ellen. Emberileg tekintve sok mindenki ellen vétkezett. Mindenekelőtt felesége ellen vétkezett, kivel szemben hűségre volt kötelezve. Vétkezett barátja, Hitteus Uriás ellen, kinek feleségét elcsábította. Vétkezett az elcsábított asszony, Bethsabé ellen, kit hűtlenségre csábított férje ellen (2Sám 11,2-5). Azután vétkezett Joáb ellen, kit arra bírt, hogy tegye el láb alól barátját (2Sám 11,15-17). Végül vétkezett gyermeke ellen is, kinek ő az atyja. És mégis ezt mondja: „Egyedül Isten ellen vétkeztem”.

Miért vétkezett Dávid egyedül Isten ellen? Azért, mert mindazok, akik ellen vétkezett: a felesége, a más felesége, a barátja, az, akivel Uriás eltétele láb alól, önmaga, végül a gyermeke – egyik sem önmagáé, az – mint az Írás is megállapítja, a Szentlélek temploma és bűnével megszentelteleníti ezt a templomot, ezzel pedig megbántja Istent. Saját gyermeke sem az övé, hanem elsősorban az őt teremtő Istené és vele kapcsolatos bűnével Isten ellen vétkezik. Felesége sem egyedül az övé, hanem Istené is, így annak elcsábításával Istent is megbántja. Megöletett barátja, Uriás hasonlóképpen Istené, így eltételével Istent is súlyosan megsérti. Az elpusztításra fölbujtott Joáb sem önmagáé, hanem Istené, így az őt felbízató vétkezik Isten ellen is.

Ha minden bűnünkkel Isten ellen vétkezünk, csak akkor lehet igazi a bűnbánatom, ha mélységesen átérzem, hogy bűnömmel magát az Örökkévaló Istent bántottam meg és e fölött igazán töredelmes szívvel bánkódom. Jézus is erre tanít minket több példázatával, így a tékozló fiú példázatával: A tékozló fiú, mikor elhatározza, hogy hazamegy, mélységesen átérzi, hogy nemcsak édesatyja, de az Ég ellen is vétkezett. Mikor atyja elé borul azt mondja: „Vétkeztem az Ég ellen és te ellened” ... (Lk 15,18).

A bűnbánó publikánusról mondott példázatban is azt halljuk, hogy nem a megcsaltakat kéri megbocsátásra, hanem Istenhez, magához könyörög alázatosan: „Uram, légy irgalmas nekem bűnösnek!” (Lk 18,13). Erre tanít minket a keresztfáján megtérő lator is. Azt kéri Krisztustól: „Uram, emlékezzél meg én rólam, amikor eljössz a Te országodba” (Lk 23,42). Tudja, hogy azzal a nagy bűnével, amely miatt keresztre feszítették, magát Krisztust bántotta meg. Erre tanít minket Saulus története is. Krisztus azt mondja, mikor megjelenik néki a damaszkuszi úton: „Saul, Saul, mit kergetsz engem?” (ApCsel 9,4), pedig ő azt hitte, követőit kergeti, nem magát Jézust. Később ő is tudja már, hogy magát az Úr Jézust üldözte, mikor tanítványait kergette és összefogdosta. Az üldözőből lett legbuzgóbb tanítvány ezt töredelmes szívvel vallja egész életén át.

Addig nem is bánhatjuk meg igazán bűneinket, míg rá nem eszmélünk arra, hogy ezekkel elsősorban magát a minket és a részünkről megbántottakat egyaránt teremtő Mennyei Atyánkat

bántottuk meg. A részünkről megbántottal kapcsolatban sok mentséget talál mindegyikünk. Így azt, hogy a részünkről megbántott is megbántott minket, mi csak viszonztuk a bántalmat. Vagy azt, hogy annak velünk kapcsolatos bántalma sokkal súlyosabb volt, mint a mienk, így voltaképpen még mindig mi érezhetjük magunkat megbántottaknak. Az ilyen mentegetőzésekkel csak elaltatjuk lelkiismeretünk szavát, de nem jutunk töredelmes bűnbánathoz.

Nemcsak bűnbánathoz nem juthatunk, de a minket megbántóknak sem tudunk igazán megbocsájtani. Szóban talán megbocsájtunk, de szívünk mélyén nem. Hányan mondják: megbocsátok, de nem tudom elfelejteni. Csak akkor bocsájtunk meg igazán, ha – az Írás szavaihoz híven – mi is a hátunk mögé tudjuk vetni a minket ért bántalmakat, miként Mennyei Atyánk is Krisztus érdeméért háta mögé veti bűneinket. Ha nem tudjuk hátunk mögé vetni a minket megbántók bűnét, hogyan remélhetjük, hogy Isten háta mögé veti a mi sok-sok bűnünket? Avagy nem azt imádkozzuk a Miatyánkban: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Mt 6,12)?

Az újabb idők egyik leghatalmasabb ébredési mozgalma, az ún. Csoport-mozgalom, melynek hullámai hazánkba is eljutottak és itt is éreztették áldásos hatásukat, nyomatékosan hangsúlyozza, hogy akinek közössége van Istennel, annak közössége van embertársaival is. Ez fordítva is igaz: akinek nincs közössége embertársaival, annak nincs igazi közössége Istennel, tehát aki megbántja embertársait, vagy vétkezik ellenük, az közvetve magát Istent bántja meg, és Isten ellen vétkezik.

Nem új igazság ez, csak új és erőteljes meglátása a Biblia alapvető igazságának. János apostol első levelében olvassuk: „Ha a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van, közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7). Tehát nem jár Isten világosságában az, akinek nincs közössége embertársaival. Ugyanezt az igazságot fejezi ki ennek a levélnek későbbi helye: „Ha azt mondja valaki, szeretem az Istent és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk van Ő tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga atyjafiát is” (1Jn 4,20-21).

Ezeknek az igéknek mélységes igazságát mindannyiunknak át kell éreznünk, és Dáviddal együtt nekünk is vallanunk kell, hogy „egyedül Te ellened vétkeztem”. Te, Testvér érzed-e, hogy embertársaid ellen elkövetett bűneiddel voltaképpen magát Istent és a keresztfán érted is meghalt Úr Jézus Krisztust bántottad meg? Érzed-e, hogy egyedül Isten ellen vétkeztél és vétkezel te is?

Ha Krisztus keresztyéhez fordulsz, teljes szívből átérzed ezt, akkor töredelmes bűnbánat tölti el egész valódat. ha így érzed át bűnös voltodat és ilyen bűnbánat szorítja össze szíved, Krisztus vére a te szívedet is megtisztítja, amit Dávid is kér Istentől. Ekkor te benned is megújítja Isten az erős lelket, nem vet el orcája elől, és Szentlelkét nem veszi el tőled (Zsolt 51,12-13). Ekkor boldogan tudod elmondani te is: „Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róm 8,38-39).

Ámen